

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 септември 1999 година*

„Обжалване - Последици по отношение на трети страни на съдебно решение за отмяна на мярка”

По дело C-310/97 P

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н W. Wils, член на правния отдел, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н С. Gómez de la Cruz, от правния Ж отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

жалбоподател,

с предмет жалба срещу Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (втори разширен състав) от 10 юли 1997 г. по дело T-227/95, AssiDomän Kraft Products и др./Комисия, Rescueil, стр. II-1185), които искат отмяната на това съдебно решение,

другите страни по производството са:

AssiDomän Kraft Products AB, дружество със седалище в Stockholm, Швеция,

Iggesunds Bruk AB, дружество със седалище в Örnköldsvik, Швеция,

Korsnäs AB, дружество със седалище в Gävle, Швеция,

MoDo Paper AB, дружество със седалище в Örnköldsvik, Швеция,

Södra Cell AB, дружество със седалище в Växjö, Швеция,

Stora Kopparbergs Bergslags AB, дружество със седалище в Falun, Швеция,

Svenska Cellulosa AB, дружество със седалище в Швеция,

за които се явяват г-н J.E. Pheasant, solicitor, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Loesch и адв. Wolter, 11, Rue Goethe,

ищци на първа инстанция,

СЪДЪТ,

* Език на производство то: английски.

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н P.J.G. Kapteyn, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch и г-н P. Jann (председатели на състав), г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н C. Gulmann, г-н J.L. Murray, г-н D.A.O. Edward, г-н H. Ragnemalm, г-н L. Sevón, г-н M. Wathelet (докладчик) и г-н R. Schintgen, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,

секретар: H.A. Rühl, главен администратор,

като има предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на страните на съдебното заседание от 8 декември 1998 г., на което за Комисията се е явил г-н W. Wils, а за AssiDomän Kraft Products AB и други са се явили г-н J.E. Pheasant и г-н M. Levitt, solicitor,

след като изслуша заключението на генералния адвокат на съдебното заседание от 28 януари 1999 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на Европейските общности на 4 септември 1997 г., Комисията на Европейските общности е подала жалба на основание член 49 от ЕО статута на Съда на Европейските общности срещу съдебното Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1997 г. по дело T-227/95, AssiDomän Kraft Products и др./Комисия, Recueil, стр. II-1185, по-нататък "оспорваното съдебно решение", чрез което Първоинстанционният съд отмени решението на Комисията, което се съдържа в писмо от 4 октомври 1995 г. (по-нататък "Решението от 4 октомври 1995 г.") за отхвърлянето на искането, направено на 24 ноември 1993 г. от AssiDomän Kraft Products и други за преразглеждане, в светлината на съдебното Решение на Съда на Европейските общности от 31 март 1993 г. по дела C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85 - C-129/85 Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, Recueil, стр. I-1307, по-нататък "Съдебното решение относно дървесния пулп"), законността на Решение 85/202/ЕИО на Комисията от 19 декември 1984 г. относно производство по член 85 на Договора за ЕИО (IV/29.725 - Дървесен пулп) (ОВ 1985 г. L 85, 1985 г., стр. 1, по-нататък „Решението относно дървесния пулп“).

Фактите пред Първоинстанционния съд

2. Фактите, в подкрепа на обжалването, както се указва в оспорваното съдебно решение, са, както следва.

3. Чрез Решението относно дървесния пулп, Комисията установява, че някои от 43 адресати на това решение са нарушили член 85, параграф 1 от Договора за ЕО

(който стана член 85, параграф 1 от Договора за ЕО (понастоящем член 81, параграф 1 ЕО)), по-специално като са съгласували цените на избелена сулфатна дървесен пулп.

4. Член 1 от Решението относно дървесния пулп посочва нарушенията на член 85, установени от Комисията, засегнатите адресати и съответните периоди.

5. В член 1, параграф 1 от решението, Комисията посочва, че шведските адресати, с изключение на Billerud-Uddeholm и Uddeholm AB, и други финландски, американски, канадски и норвежки производители са съгласували „цените за избелен сулфатен дървесен пулп, съобщени за доставки за Европейската икономическа общност” по време на целия или за част от периода от 1975 г. до 1981 г. Съгласно член 1, параграф 2, всички шведски адресати са нарушили член 85 от Договора като са съгласували действителните цени на сделките, налагани в Общността, поне спрямо клиенти в Белгия, Франция, Федерална република Германия, Нидерландия и Обединеното кралство, за избелен сулфатен дървесен пулп.

6. В член 3 от Решението относно дървесния пулп, Комисията налага глоби, които са в обхвата от 50 000 ECU до 500 000 ECU, на почти всички адресати. Глоби са наложени на девет от шведските адресати.

7. Тези последно упоменати предприятия вземат решение да не депозират искови молби за отмяната на Решението относно дървесния пулп и заплащат глобите, които са им били наложени. Обаче, 26 от първоначалните 43 адресати на това решение или правоприменици завеждат искове за неговата отмяна в съответствие с член 173 от Договора за ЕО (който става, след изменението, член 173 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 230 ЕО)).

8. Със Съдебното решение относно дървесния пулп, Съдът на Европейските общности отмени член 1, параграфи 1 и 2 от Решението относно дървесния пулп, като установява нарушения на член 85, параграф 1 от Договора. Съдът тогава отменя или намалява наложените глоби спрямо предприятията, които са започнали производството.

9. Диспозитивната част на Съдебното решение относно дървесния пулп предвижда, както следва:

„Съдът ...с настоящото:

1. Отменя член 1, параграф 1 от Решение 85/202/ЕИО на Комисията от 19 декември 1984 г. относно производство по член 85 на Договора за ЕИО;

2. Отменя член 1, параграф 2 от упоменатото по-горе решение;

...

7. Отменя глобите, наложени на ищците, с изключение на тази, наложена на FinnCell и с допълнително изключение относно тези, наложени на Canfor, MacMillan, St Anne и Westar, които се намаляват до 20 000 ECU;

...!

10. С писмо от 24 ноември 1993 г., AssiDomän Kraft Products и другите ответници в това производство, които не завеждат дело за отмяната на Решението относно дървесния пулп, искат от Комисията да преразгледа тяхното правно положение в светлината на Съдебното решение относно дървесния пулп, независимо че те на са адресати на това съдебно решение, и да възстанови на всеки от тях заплатените глоби, в степента, в която тези глоби надвишават сумата от 20 000 ECU, потвърдена от Съда по отношение на някои ищци по заключение за нарушение, които той не е отменил. Те оспорват по-специално, че те са в същото положение като другите производители по отношение на точки 1 и 2 от диспозитивната част на съдебното решение, и че отмяната от Съда на Европейските общности на заключението на Комисията, че адресатите на Решението относно дървесния пулп са съгласували цените за избелен сулфатен дървесен пулп цените на сделките в Общността, също така е трябвало да се приложи спрямо тях.

11. След обмен на преписка, в която шведските предприятия и Комисията подробно излагат своите позиции относно възможността да разширят Съдебното решение относно дървесния пулп спрямо адресатите на Решението относно дървесния пулп, които не са го оспорили в рамките на предписания срок, съответният член на Комисията, който отговаря за конкуренцията, чрез писмо от 4 октомври 1995 г., отказва по следния начин да удовлетвори искането на предприятията за възстановяване на суми:

„Не виждам никаква възможност да се приеме вашето искане. Член 3 от решението налага глоба на всеки от производителите на отделно основание. Следователно, в точка 7 от диспозитивната част от съдебното решение, Съдът отменя или намалява наложените глоби на всяко от предприятията, които са ищци пред него. При липсата на искова молба за отмяна от името на вашите клиенти, Съдът не отменя и всъщност не може да отмени частите от член 3, с които се налага глоба спрямо тях. Следва, че задължението на Комисията да спазва съдебното решение на Съда, е било изпълнено напълно от Комисията, която възстановява глобите, платени от спечелилите ищци. Тъй като съдебното решение не засяга решението по отношение на вашите клиенти, Комисията не е нито длъжна, нито всъщност има право да възстанови глобите, платени от вашите клиенти.

Тъй като плащането на вашите клиенти се основава на решение, което все още е в сила по отношение на тях, и което е задължително не само спрямо вашите клиенти, но също така по отношение на Комисията, вашето искане за възстановяване не може да бъде удовлетворено.“

12. С искова молба, постъпила в Секретариата на Първоинстанционния съд на 15 декември 1995 г., ответниците по обжалването предявяват иск за отмяна на Решението на Комисията от 4 октомври 1995 г..

Производството пред Първоинстанционния съд

13. Ответниците предявяват единствен иск, с който се твърди, че, чрез своето Решение от 4 октомври 1995 г. Комисията е пренебрегнала правните последици на Съдебното решение относно дървесния пулп.

14. С първата част те твърдят, че Комисията е пренебрегнала принципа на правото на Общността, съгласно който действието на едно съдебно решение за отмяната на един акт е да направи този акт нищожен *erga omnes* и *ex tunc*.

15. С втората част на този иск, ответниците твърдят, че Комисията е нарушила член 176, параграф 1 от Договора за ЕО (понастоящем член 233, параграф 1 ЕО), който предвижда: "От институцията, чийто акт е бил обявен за нищожен или чието бездействие е било обявено за противоречащо на настоящия Договор се изисква да вземе необходимите мерки, за да се съобрази със съдебното решение на Съда на Европейските общности."

16. Според ответниците, тази разпоредба изисква от Комисията да предприеме мерки по отношение не само на страните по производството, но също така на други страни. Следователно, Комисията е задължена да преразгледа подобни случаи в светлината на Съдебното решение относно дървесния пулп, и по-специално представените в него мотиви. В тази връзка, ответниците се позовават на съдебното решение от 26 април 1988 г. по дела 97/86, 193/86, 99/86 и 215/86 *Asteris* и др./Комисия, *Recueil*, стр. 2181.

Оспорваното съдебно решение

17. Първоинстанционният съд отхвърля първата част на иска.

18. Той поддържа преди всичко, в точки 56 и 57, че независимо че е съставено и публикувано под формата на единствено решение, Решението относно дървесния пулп трябва да се третира като сбор от индивидуални решения, чрез което се прави установяване или заключение за нарушение срещу всяко от предприятията, до които то е адресирано и, в съответните случаи, в които се налага глоба, тъй като това също така се подкрепя от съдържанието на диспозитива на решението и по-специално членове 1 и 3.

19. В точка 58, Първоинстанционният съд заявява, че когато един адресат не предяви иск в съответствие с член 173 от Договора за ЕО за отмяната на Решението относно дървесния пулп, доколкото решението се отнася до него, това решение продължава да действа и да е задължително спрямо него във всички

свои аспекти (вж., в този смисъл по дело C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Recueil, точка13).

20. В точка 60 от оспорваното съдебно решение, Първоинстанционният съд съответно заключава, че съдебната власт на Общността може да постанови съдебно решение само по отношение на предмета на спора относно до него от страна на страните, така че решение като Решението относно дървесния пулп може да бъде отменено само по отношение на адресатите, които са предявили иск пред съдебната власт на Общността.

21. В точка 61, Първоинстанционният съд съответно тълкува точки 1 и 2 от диспозитива на решението за дървесния пулп като отменящи член 1, точки 1 и 2, само доколкото тези разпоредби засягат страните, които са спечелили своите искове пред Съда на Европейските общности. Той смята, че тази преценка се подкрепя от точка 7 от диспозитива на съдебното решение, съгласно която единствено ”наложените на ищите глоби” са отменени или намалени.

22. Обаче, Първоинстанционният съд подкрепя втората част на иска.

23. Преди всичко, той поддържа в точка 69, че съдържанието на член 176 от Договора не изключва възможността последиците, които трябва да се изведат от едно съдебно решение за отмяната на мярка, може да надхвърли групата лица, които са предявили иска.

24. В това отношение Първоинстанционният съд се позовава на точка 70 от съдебното Решение от 22 март 1961 г. по дела 42/59 и 49/59, Snupat/Haute Autorité, Recueil, стр. 99, 159-161).

25. В точки 71 и 72, Първоинстанционният съд поддържа, че тази съдебна практика може да бъде пренесена към делото пред него, предвид на наличието на три обстоятелства.

26. Първо, отделните решения, отменени от Съда на Европейските общности и решенията, които не са правно оспорени са приети в края на едно и също административно производство.

27. Второ, ответниците са глобени за твърдените нарушения на член 85 от Договора, които Съдебното решение относно дървесния пулп отменя по отношение на други адресати на акта, с който е заведено делото в съответствие с член 173 от Договора.

28. Трето, отделните решения, приети по отношение на ответниците, се основават на същите фактически заключения и същия икономически и правен анализ, като тези, обявени за недействителни от съдебното решение.

29. Като препраща към принципа за законността, Първоинстанционният съд поддържа, в точка 72, че при такива обстоятелства от засегнатата институция може да се изисква в съответствие с член 176 от Договора да разгледа, съобразно с искане, направено в рамките на разумен срок, дали тя трябва да предприеме мерки също и по отношение на адресатите на отменения акт, които не са завели иск за отмяна.

30. Първоинстанционният съд освен това заявява, в точка 73, че е целесъобразно да определи задълженията, които следват от Съдебното решение относно дървесния пулп и да установи, в светлината на преди това изложените принципи, степента, до която това съдебно решение изисква от Комисията да преразгледа правното положение на шведските адресати по отношение на Решението за дървесния пулп, така че както диспозитива, така и мотивите на съдебното решение трябва да бъдат разгледани.

31. В тази връзка той изтъква в точка 74, че Комисията е трябвало да вземе предвид не само диспозитива на съдебното решение, но също така мотивите, на които то се основава, тъй като те идентифицират точната разпоредба, за която се твърди, че не е законна и разкрива конкретните мотиви, в които се съдържа заключението за незаконност, което се съдържа в диспозитива (дело *Asteris* и др./Комисия, цитирано по-горе, точка 27).

32. След като изтъква, че даже ако някои документи ”биха могли да съставляват основата за установяването, срещу някои от шведските адресати, напълно или частично заключенията от диспозитива на Решението за дървесния пулп (вж., в това отношение, заключението на генерален адвокат Darmon по делото, точки 464 до 476), остава фактът, че Съдът отхвърля основните доказателства, на които се позовава Комисията срещу всички адресати на решението, за да докаже, че е имало съгласуване на цените и, следователно, че член 85 от Договора е бил нарушен”, Първоинстанционният съд заключава, в точка 84, че по тази точка Съдебното решение за дървесния пулп явно има потенциала да засегне заключенията на Комисията по отношение на шведските адресати.

33. Първоинстанционният съд следователно поддържа, в точка 85, че от Комисията се изисква, в съответствие с член 176 от Договора и принципа за добро управление, да преразгледа, предвид мотивите на Съдебното решение относно дървесния пулп, законността на Решението относно дървесния пулп, доколкото то се отнася до шведските адресати и да определи на основата на такъв преглед дали е целесъобразно изплащане обратно на глобите.

34. Първоинстанционният съд освен това поддържа, в членове 86 и 87, че съдебното решение по делото *TWD Textilwerke Deggendorf* не възпрепятства подобен изход, тъй като последното не позволява на ответниците да заобиколят срока за започването на дело или, следователно, окончателното естество на Решението относно дървесния пулп спрямо тях. За разлика от делото *TWD Textilwerke Deggendorf*, в което въпросното предприятие иска да установи, в

производството за преюдициално решение, незаконността на едно решение, което не е било оспорвано в рамките на срока, предвиден от член 173 от Договора, в настоящото дело Съдът не преразглежда първоначалното решение, с други думи Решението относно дървесния пулп, а едно ново решение, прието съобразно с член 176 от Договора. Заведеното дело срещу това решение следователно е допустимо.

35. Първоинстанционният съд поддържа, в член 92, че ако Комисията е трябвало да заключи, въз основата на едно преразглеждане на Решението относно дървесния пулп с оглед на мотивите на Съдебното решение относно дървесния пулп, че някои заключения, в смисъл че шведските адресати са нарушили член 85 от Договора, са незаконни, тя би била оправомощена да възстанови платените глоби в съответствие с тези заключения. В този случай, ако не би трябвало член 176 от Договора да бъде лишен от всичките си практически последици, от Комисията също така би се изисквало, в съответствие с принципите за законността и доброто управление, да възстанови тези глоби, тъй като те не биха имали правна основа.

36. Като счита, че Решението на Комисията от 4 октомври 1995 г. е опорочено от правна грешка, доколкото то показва, че Комисията нито е била длъжна, нито е имала право да възстанови глобите, платени от ответниците, Първоинстанционният съд го отменя.

Обжалването

37. Комисията основава своето обжалване на три иска: нарушение на член 176 от Договора, пренебрегване на членове 173 и 189 от Договора за ЕО (понастоящем член 249 ЕО) и противоречиво мотивиране в оспорваното съдебно решение.

38. Чрез своя първи иск Комисията твърди, че Първоинстанционният съд заема твърде широко становище относно необходимите мерки за съблюдаването на едно съдебно решение на Съда на Европейските общности по смисъла на член 176 от Договора като изисква от Комисията да преразгледа положението и да възстанови глобите, платени от адресатите на едно решение, които не са го оспорили правно в рамките на предписания срок.

39. Както самият Първоинстанционен съд заявява в точка 56 от оспорваното съдебно решение, едно решение подобно на Решението за дървесния пулп, "независимо че е съставено и публикувано под формата на едно решение, трябва да се третира като набор от индивидуални решения, с които се прави установяване или заключение за нарушение срещу всяко от предприятията, спрямо които то е адресирано и, в съответните случаи, в които се налага глоба". Съгласно точка 60 от оспорваното съдебно решение, подобно решение "може да бъде отменено само по отношение на адресатите, които са спечелили своите искове пред Съда" и, съгласно точка 58, то продължава да е в сила и да е задължително за адресатите, които не са завели иск за отмяна.

40. Според становището на Комисията трябва да следва, че ”необходимите мерки, за да се спази съдебното решение на Съда на Европейските общности”, указани в член 176 от Договора, се състоят във възстановяването само на глобите, наложени спрямо адресатите, които са спечелили своите иски пред Съда. Комисията няма никакво допълнително задължение да преразгледа решенията по отношение на адресатите, които не са завели иск за отмяна, тъй като тези решения не са засегнати от съдебното решение на Съда.

41. Всякакво друго тълкуване на член 176 би противоречало на принципа за равенство, тъй като ответниците тогава биха получили несправедливо предимство по отношение на предприятията, които, за разлика от тях, са поели риска, по-специално финансовия риск, да заведат дело за отмяна. Комисията изтъква, че ”ако те бяха загубили своето дело, ищците със сигурност не биха предложили да споделят техните правни разноси; сега, когато те са спечелили своето дело, ищците искат безплатно да се възползват от усилията на другите предприятия”.

42. Чрез своя втори иск Комисията твърди, че Първоинстанционният съд е нарушил член 173 от Договора в две отношения и също така член 189 от Договора.

43. Като препраща към съдебното решение по дело TWD Textilwerke Deggendorf, цитирано по-горе, тя изтъква, че едно решение, което не е било оспорвано от адресата в рамките на срока, предвиден от член 173 от Договора, става окончателно спрямо него.

44. Оспорваното съдебно решение, обаче, разрешава на адресата на едно решение, което го засяга неблагоприятно и което той не е оспорил в рамките на предвидения срок, да го оспори години по-късно, вследствие на постановяването на едно съдебно решение за отмяната на подобно решение, което е било прието в края на една обща процедура. Това, твърди Комисията, обезсмисля двумесечния срок, предвиден в член 173.

45. Второ, оспорваното съдебно решение също така пренебрегва основния правен принцип, че никой не може да заведе иск от името на друг, косвено въплътен в член 173 от Договора. Тази разпоредба предвижда, че дадено физическо или юридическо лице може единствено да започне производство срещу решения, които или са адресирани до това лице или пряко и лично го засягат.

46. Накрая, оспорваното съдебно решение пренебрегва член 189 от Договора доколкото то противоречи на индивидуалния характер на решенията. Независимо че даден регламент поражда правни последици във връзка не само със страните пред Съда, но също така по отношение на всички лица, спрямо които се прилага регламентът, същото не е вярно относно едно решение, което е индивидуален административен акт. Ако даден адресат оспори едно решение, което е

адресирано до него и получи неговата отмяна, се засяга само правното положение на този адресат.

47. Чрез своя трети иск Комисията твърди, че доводите в точки 55 - 63 от оспорваното съдебно решение са в противоречие с доводите, изложени в точки 64 - 95.

48. Според Комисията, в противоречие е да се поддържа, че решенията за налагането на глоби спрямо шведските адресати не са отменени от Съдебното решение за дървесния пулп, така че да остават в сила и да са обвързващи и същевременно да се поддържа, че, вследствие на прогласяването на това съдебно решение тези решения нямат правна основа, така че трябва да се възстановят сумите, пратени от техните адресати.

Заклучения на съда

49. По същество, обжалването повдига въпросът дали, когато няколко подобни индивидуални решения за налагането на глоби са били приети съобразно с обща процедура и само някои адресати са предприели правни действия и са получили отмяна, институцията, която ги е приела трябва, по искане на други адресати, да преразгледа законността на неоспорени решения в светлината на мотивите на съдебното решение за отмяна и да определи дали, вследствие на подобно преразглеждане, платените глоби трябва да бъдат възстановени.

50. Член 176 от Договора, който е единствената разпоредба, на която се прави позоваване пред Първоинстанционния съд от страна на ответниците и на която се основава оспорваното решение, изисква от институцията, която е приела отменената мярка единствено да вземе необходимите мерки, за да спази съдебното решение, с което се отменя нейната мярка.

51. Обхватът на тази разпоредба е ограничен в две отношения.

52. Първо, тъй като би било *ultra vires* съдебната власт на Общността да постанови *ultra petita* (вж. Решения от 14 декември 1962 г., 46/59 и 47/59, Meroni/Върховен орган, Recueil, стр. 783, 801 и от 28 юни 1972 г., 37/71, Jamet/Комисия, Recueil, стр. 483, точка 12), обхватът на отмяната, която то постановява не може да надхвърли това, което е поискано от страна на ищеца.

53. Следователно, ако един адресат на едно решение реши да заведе иск за отмяна, материята, която трябва да се разгледа от съдебната власт на Общността се отнася само до тези аспекти на решението, които засягат този адресат. Неоспорените аспекти, засягащи други адресати, от друга страна, не съставляват част от материята, която трябва да се разгледа от съдебната власт на Общността.

54. Освен това, независимо че властта *erga omnes*, упражнявана чрез съдебно решение за отмяна на един съд на съдебната власт на Общността (вж., по-

специално Решения от 21 декември 1954 г. по дело 1/54, Франция/Върховен орган, *Recueil*, стр. 73, 104 и от 11 февруари 1955 г., 3/54, Assider/Върховен орган, *Recueil*, стр. 123) се отнася както до диспозитива, така и до мотивите на съдебното решение, тя не може да предизвика отмяната на един акт, който не е оспорен пред съдебната власт на Общността, но за който се твърди, че е опорочен от същите незаконни действия.

55. Единствената цел от разглеждането на мотивите на съдебното решение, което посочва точните мотиви за незаконността, установена от Съда на Европейските общности (вж., по-специално Съдебното решение от 12 ноември 1998 г. по дело C-415/96, Испания/Комисия, *Recueil*, стр. I-6993, точка 31) е да определи точното значение на постановеното в диспозитива на съдебното решение. Властта на един мотив от едно съдебно решение за отмяната на мярка не може да се приложи спрямо положението на лицата, които не са били страни в производството и по отношение на които съдебното решение следователно не би могло да реши каквото и да е.

56. Така че, независимо че член 176 от Договора изисква съответната институция да гарантира, че всеки акт, предназначен да замени отменения акт, не е засегнат от същите нередности като тези, посочени в съдебното решение за отмяната на първоначалната мярка, този член, противно на това, което Първоинстанционният съд поддържа в точки 69, 72 и 85, не означава, че Комисията трябва, по искане на заинтересованите страни, да преразгледа еднакви или подобни решения, за които се твърди че са неправилни по същия начин, и които са отправени до други адресати, различни от ищеца.

57. Установена съдебна практика е, че едно решение, което не е било оспорвано от адресата в рамките на срока, предвиден в член 173 от Договора, става окончателно (вж., по-специално Решение от 17 ноември 1965 г. по дело 20/65, *Collotti*/Съд на Европейските общности, *Recueil*, стр. 1045 и по дело TWD *Textilwerke Deggendorf*, цитирано по-горе, точка 13).

58. С оглед на този принцип, Съдът на Европейските общности нееднократно поддържа, че държавата-членка повече не е оправомощена в рамките на производство за нарушение, заведено от Комисията, да оспорва на основание член 184 от Договора за ЕО (понастоящем член 241 ЕО) законността на едно решение, което е било адресирано до нея на основание член 93, параграф 2 от Договора (понастоящем член 88, параграф 2 ЕО), когато тя е пропуснала срока, в чиито рамки е могла да заведе иск за отмяна (вж. в този смисъл Решения от 12 октомври 1978 г. по дело 156/77, Комисия/Белгия, *Recueil*, стр. 1881, точка 20 и от 10 юни 1993 г. по дело C-183/91, Комисия/Гърция, *Recueil*, стр. I-3131, точка 10).

59. По подобен начин, Съдът поддържа, че независимо че една страна може да заведе дело чрез иск за вреди, без да бъде задължена от никаква правна разпоредба да търси отмяна на незаконната мярка, която го е увредила, тази страна не може чрез тези средства да заобиколи недопустимостта на една искова

молба за отмяна, която се отнася за същото искане за незаконност и която има предвид същата финансова цел (вж., по-специално Решение от 12 ноември 1981 г. по дело 543/79, Birke/Комисия и Съвет, Recueil, стр. 2669, точка 28; по дело 799/79, Bruckner/Комисия и Съвет, Recueil, стр. 26971 точка 19 и от 26 февруари 1986 г. по дело 175/84, Krohn/Комисия, Recueil, стр. 753, точка 33).

60. Освен това, в Решението по делото TWD Textilwerke Deggendorf, цитирано по-горе, Съдът поддържа, че член 173 от Договора изключва възможността получателят на държавна помощ, който има право да оспори решението на Комисията за обявяване на помощта за незаконна и несъвместима с Общия пазар чрез завеждането на иск за отмяна в рамките на срока, предвиден в член 173, алинея 5 от Договора и който не е завел подобен иск да оспорва пред националния съд мерките за изпълнението на решението на Комисията чрез искане за позоваване на незаконността на това решение. Едно решение в противен смисъл ще предостави на такава страна възможността да преодолее окончателния характер, който има решението спрямо него, след като е изтекъл срокът за предявяване на иска.

61. Подобно правило се основава по-специално на становището, че целта на сроковете за предявяване на иск е да се гарантира правната сигурност като се предотвратява възможността актовете на Общността, които пораждат правни последици да бъдат оспорени безкрайно както и относно изискванията за добро администриране на правосъдието на Европейските общности и процесуална икономия.

62. Накрая, установена съдебна практика е, че едно съдебно решение, постановено от Съда на Европейските общности или от Първоинстанционния съд за отмяната на мярка може да съставлява нов факт, който да поражда възможността срокът да започне да тече отново единствено по отношение на страните по производството и за другите лица, които са пряко засегнати от мярката, която е била отменена (Решение от 17 юни 1965 г. по дело 43/64, Millier/Съвет на ЕИО, Съвет на Евратом, Съвет на ЕОВС, Recueil, стр. 499, 515 ; Решение от 14 декември 1965 г. по дело 52/64, Pfloeschner/Комисия, Recueil, стр. 1211, 1219; Решение от 21 февруари 1974 г. по дела 15/73 -33/73, 52/73, 53/73, 57/73 - 109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 и 135/73 - 137/73, Kortner и др./Съвет, Комисия и Парламент, Recueil, стр. 177, точка 38; и Решение от 8 март 1988 г. по дело 125/87, Brown/Съд на Европейските общности, Recueil, стр.1619, точка 13).

63. Когато е приет известен брой подобни индивидуални решения за налагане на глоби, съобразно с обща процедура и когато само някои от адресатите са предприели правни действия срещу решенията, които ги засягат и са получили тяхната отмяна, принципът за правната сигурност, поддържащ обясненията, изложени в точки 57 - 62 по-горе, следователно, изключва всякаква нужда институцията, която е приела решенията да преразгледа, по искане на други адресати и в светлината на мотивите на съдебното решение за отмяна,

законността на неоспорените решения и да определи въз основата на това разглеждане дали платените глоби следва да бъдат възстановени.

64. Според твърдението на ответниците, обаче, Първоинстанционният съд правилно е приложил принципите, установени в делата Snupat и Asteris, цитирани по-горе.

65. Тези две дела, Snupat/Върховен орган и Asteris и др./Комисия, обаче, засягат различни ситуации от тази, която е в основата на настоящото производство.

66. В Решението от 22 март 1961 г., Snupat/Върховен орган, цитирано по-горе, много особени обстоятелства карат Съда да представи разширено тълкуване на задълженията, възложени на Върховния орган след съдебното Решение от 17 юли 1959 г., което той е постановил по дела 32/58 и 33/58, Snupat/Върховен орган, Recueil, стр. 275).

67. Преди всичко, Snupat систематично е използвало средствата, с които разполага, за да търси удовлетворение, за разлика от ответниците в настоящото дело, които са позволили да изтече двумесечният срок, предвиден в петата алинея от член 173 от Договора. Snupat първоначално иска да бъде освободено от задължението да допринесе за фонда за изравняването, като се позовава на изключенията, които са били предоставени от Върховния орган на двама други производители и тогава завежда дело за отмяната на неговото решение за отказ да му предостави подобна дерогация. След като Съдът отхвърля този иск чрез съдебно решение, цитирано по-горе, което той постановява на 17 юли 1959 г., Snupat тогава иска от Върховния орган да отмени с обратна сила, дерогациите, предоставени на двамата други производители преди окончателно да заведе ново дело, което накрая е подкрепено, пред Съда срещу решението на Върховния орган да откаже да подкрепи второто искане.

68. Второ, дерогациите, предоставени на двата други производители, са причинили пряка вреда на Snupat поради естеството на системата за изравняване, която е била установена, тъй като те намаляват производствените разходи на другите два производители и повишават тези на Snupat, тъй като изключенията довеждат до преоценката на неговия собствен принос. Това не се случва с наложените глоби спрямо различните адресати на Решението относно дървесния пулп, тъй като отмяната на някои от глобите не засяга размера на глобите, които не са били оспорени.

69. Ответниците също така не могат ефективно да се позоват на съдебното решение по делото Asteris и др./Комисия, цитирано по-горе, в което Съдът поддържа, че, след отмяната чрез предишно съдебно решение на един регламент в областта на земеделието, приложима към конкретна пазарна година, засегнатата институция е длъжна да премахне от регламентите, които вече са приети, когато е произнесено последното упоменато съдебно решение и които регламентират

последващи пазарни години всякакви разпоредби със същото действие като разпоредбата, за която се поддържа, че е незаконна.

70. Това дело всъщност се отнася за отмяната на последващи регламенти, така че отмяната на един по-ранен регламент по необходимост задължава приемащата институция да вземе предвид решението на Съда на Европейските общности при изготвянето на регламенти, които са последващи на отменения регламент.

71. Първоинстанционният съд, следователно, е допуснал правна грешка като е поддържал, че член 176 от Договора задължава Комисията да преразгледа, по искане на засегнатите лица, законността на Решението относно дървесния пулп, доколкото то ги засяга, с оглед на мотивите на съдебното решение относно дървесния пулп, и да определи дали, на основание на подобно разглеждане, е необходимо да възстанови платените глоби. Оспорваното съдебно решение, следователно, трябва да се отмени.

72. В съответствие с второто изречение на първия параграф от член 54, първи параграф, второ изречение второ от ЕО Статута на Съда на Европейските общности, когато Съдът отмени решението на Първоинстанционния съд, той самият може да постанови окончателно съдебно решение по въпроса, когато държавата на производството позволи това. Съдът смята, че случаят е такъв.

Исковата молба за отмяна, депозирана в Първоинстанционния съд, срещу Решението от 4 октомври 1995 г.

73. В своя иск за отмяна, ответниците повдигат единствен иск, с който твърдят, че чрез своето Решение от 4 октомври 1995 г., Комисията е пренебрегнала правните последици на Съдебното решение за дървесния пулп.

74. В първата част те твърдят, че Комисията е нарушила принципа на правото на Общността, съгласно който едно съдебно решение за отмяната на мярка има за последица превръщането на оспорената мярка в нищожна *erga omnes* и *ex tunc*.

75. Във втората част ответниците твърдят, че Комисията е нарушила първия параграф от член 176 от Договора.

76. Тъй като първата част на иска е необоснована, поради причините, посочени в точки 19, 20, 54 и 55 по-горе, а втората част е необоснована поради мотивите, посочени в точки 50 до 56 по-горе, исковата молба за отмяна, депозирана в Първоинстанционния съд от ответниците на 15 декември 1995 г. срещу решение на Комисията от 4 октомври 1995 г., с която се отхвърля тяхното искане за преразглеждане с оглед на Съдебното решение за дървесния пулп, следва да се отхвърли като необоснована.

По съдебни разноски

77. На основание член 122, параграф 1 от Процедурния правилник, когато жалбата е добре обоснована и самият Съд на Европейските общности постановява окончателно съдебно решение по делото, Съдът трябва да се произнесе по съдебните разноски. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

78. Тъй като жалбата е добре обоснована, а заведения от ответниците иск не е обоснован, ответниците следва да заплатят всички съдебни разноски, направени пред Първоинстанционния съд и Съда на Европейските общности.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отменя съдебното Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1997 г. по дело T-227/95 AssiDomän Kraft Products и други/Комисия.

2. Отхвърля исковата молба за отмяна, депозирана на 15 декември 1995 г. от AssiDomän Kraft Products AB и други пред Първоинстанционния съд.

3. Осъжда AssiDomän Kraft Products AB и другите ответници да заплатят всички съдебни разноски, направени пред Първоинстанционния съд и пред Съда на Европейските общности.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 септември 1976 година.

Подписи